

Om privat Paatale af Straffesager.

Af Professor OLUF H. KRABBE.

Ved det nordiske Juristmøde i Oslo i Sommeren 1934 behandlede som Sektionsemne Spørgsmaalet »Privat-åtal i Straffsaker«, indledet af Justitierådet, Professor *O. Hj. Granfelt*. I sine Teses gik Indlederen ud fra den vel overalt kendte Sondring mellem Forbrydelser, der paa-ales af det offentlige, og Forbrydelser, hvor Paataleretten tilkommer den private forurettede, med en svensk Terminologi »målsägandebrott«. For den førstnævnte Gruppes Vedkommende var det Indlederens Standpunkt, at Paataleretten — med Udelukkelse af en strafferetlig *actio popularis* — vel principalt skulde tilkomme Statens Anklagemyndigheder, men at der, i hvert Fald i Lande, hvor dette har været hjemlet fra Fortiden, ogsaa ved disse Forbrydelser bør tilkomme den forurettede en selvstændig Paataleret, dog kun subsidiært for det Tilfælde, at den offentlige Anklagemyndighed har nægtet at fremme Sagen. Denne subsidiære private Paataleret bør dog kun tilstedes med Godkendelse af et af den offentlige Anklagemyndighed uafhængigt Domstolsorgan, der dels skal afgøre, om en Paatalebegæring er fremsat af rette vedkommende, dels skal billige, at den fremsatte Begæring ikke har savnet rimelig Grund.

Til Orientering for Juristmødets Deltagere forelaa der en Afhandling af Docent *Ivar Agge*: »Några anmärkningar om den enskilda åtalsrättens utveckling och ställning i viktigare nutida rättssystem«, Særtryk af »Tidsskrift utgiven av Juridiska Föreningen i Finland« 1934 Häft 3—4.

Det behandlede Emne har næppe nogen praktisk Aktualitet for dansk Ret. Efter lange Tidens møjsommelige Forarbejder har Danmark i 1916 faaet en ny Retsplejelov og i 1930 en ny borgerlig Straffelov, der regulerer Paataleforholdene, og der er sikkert ingen levende Stemning for nu at ændre disse Regler, selv om de maatte erkendes i enkelte Henseender at være mindre rationelle. De følgende Bemærkninger, der — med nogen Udvidelse, navnlig ved Medtagelse af Detailler — i det væsentlige gengiver Forf.'s Indlæg i Diskussionen paa Juristmødet, tilsigter derfor kun at meddele nogle orienterende Oplysninger om positiv dansk Rets Stilling til Sagen, samt at fremsætte Forf.'s eget Syn paa denne, jfr. i denne Forbindelse Prof. *Granfelts* Afhandling i nærværende Tidsskrift 1934 S. 56—73 om »Åtalsorganen och åtalsrätten i Finland« samt en Afhandling i Tidsskriftet 1913 S. 292—313 af *Segelke Thrap* om »den saakaldte privat-publike paatale av lovovertrædelser.«

Dansk Rets Hovedregel, der udtales baade i Rpl. § 683 og i Strfl. § 25, er den, at alle strafbare Handlinger paa- tales ex officio af det offentlige i Strafferetsplejens Former. Kun i Tilfælde af særlig Hjemmel betinges det offentliges Paataleret af den private forurettedes Begæring, og kun naar det er særlig hjemlet, er Paatalen privat.

Undtagelsesbestemmelser der *belinger* den offentlige Paa- tale af *den forurettedes Begæring* forekommer indenfor Strfl. i §§ 249 Stk. 1, 256 Stk. 2, § 275 jfr. §§ 263 Stk. 2, 264 Stk. 3, 265, §§ 290 Stk. 1, 292 Stk. 2, 300 Stk. 2, 305, og udenfor Strfl. i enkelte særlige Lovbud.

Privat Paatale, der sker i Civilprocessens Former, er *indenfor Strfl.* hjemlet ved tre Grupper af Lovovertrædelser, nemlig:

1) *Legemsangreb*, der ikke har medført Skade og ikke er kvalificerede, navnlig ved at den angrebne har været sages- løs: Strfl. § 244 Stk. 4, jfr. Stk. 1.

2) *Freds- og Ærekrænkelser*: Strfl. § 275 jfr. §§ 263—274. Dog finder offentlig Paatale Sted af det i § 266 omhandlede Forhold: Trusel om Foretagelse af en strafbar Handling, der kan fremkalde alvorlig Frygt for Liv, Helbred eller Velfærd. Endvidere skal den forurettede i følgende Tilfælde (*alternativt*) kunne begære offentlig Paatale, nemlig

a) naar offentlige Tjenestemænd o. l. har røbet Privatlivet tilhørende Hemmeligheder, som er kommet til deres Kundskab ved Udførelsen af deres Virksomhed, § 263 Stk. 2,

b) ved kvalificerede Husfredskrænkelser, § 264 Stk. 3,

c) ved forulepende Forfølgelser trods foregaaende Advarsel af Politiet, § 265,

d) ved Ærefornærmelser, naar nogen, der virker i offentlig Tjeneste eller Hverv, sigtes for et Forhold, der kan medføre Stillingens eller Hvervets Fortabelse,

e) naar en ærefornærmende Sigtelse er fremsat i navnløs eller med urigtigt eller opdigtet Navn forsynet Skrivelse.

3) *Uloelig Selvtægt* (§ 294) og den dermed beslægtede Forbrydelse at lægge Hindringer i Vejen for, at nogen udøver sin Ret til at raade over eller tilbageholde en Ting (§ 293 Stk. 2), jfr. Strfl. § 305.

Udenfor Strfl. er privat Paatale hjemlet i enkelte Love, navnlig ved Krænkelser af Jagt- og Fiskerirettigheder, Patent- og Forfatterrettigheder.

Hvad der sammenbinder disse Tilfælde af privat Paatale er: 1) at Krænkelsen er et Angreb paa den angrebnes individuelle Retssfære uden samtidig Krænkelse af nogen almindelig Samfundsinteresse; 2) at Forseelsen i sig selv er forholdsvis ringe — Straffen kan kun undtagelsesvis, nemlig i Strfl. § 268 ved Bagvaskelse og i § 293 Stk. 2 samt ved Krænkelse af Patentrettigheder overstige Hæfte; 3) at Forseelsen er af den Art, at Gerningsmanden normalt er let at finde uden politimæssig Bistand. Er dette sidste ikke Tilfældet, hjemles der som Regel den forurettede alternativt Adgang til at begære offentlig Paatale, saaledes navnlig i

det ovenfor under 2c nævnte Tilfælde samt ved Krænkelser af Jagt- og Fiskerirettigheder, hvor Gerningsmanden jævnlig vil være ubekendt, derimod ikke ved Vold paa Person, ved Selvtægt og ved Krænkelser af Patent- og Forfatterrettigheder, hvor Gerningsmanden normalt er kendt. Dette sidste Hensyn fremhæves særlig, fordi det i tidligere Lovgivning har været i nogen Grad overset. Betragtningen er bl. a. Grunden til, at forsætlig Beskadigelse eller Ødelæggelse af fremmed Ejendom, som let under min Fraværelse eller ved Nattetid kan forvoldes af ondsindede, mig ubekendte Personer, ved den nye Strfl. overgik til (betinget) offentlig Paatale, medens Forholdet efter Strfl. 1866 i Almindelighed paataltes privat.

Tendensen i dansk Lovgivning er — ogsaa i de senere Aar — gaaet i Retning af at udvide det offentliges Paataleret baade paa Bekostning af privat Paatale og saaledes, at de Tilfælde, hvor den forurettede har haft Indflydelse paa det offentliges Paatale, er blevet færre. Adgangen til at begære offentlig Paatale af de foran under 2d og e omtalte *Ærefornærmelser* blev indført ved Rpl. 1916. Ved *Underslæb* med Hensyn til betroede Penge fandt offentlig Paatale efter Strfl. 1866 kun Sted efter den forurettedes Begæring, medens Forholdet nu ubetinget paatales af det offentlige. *Vold mod sagesløs Person* uden Tilføjelse af Skade paataltes privat efter Strfl. 1866; ved Straffelovstillæget af 1905 indførtes offentlig Paatale efter den forurettedes Begæring; efter Strfl. 1930 § 244 er Paatalen offentlig, uden at Begæring kræves. *Forsætlig Beskadigelse af fremmed Ejendom* paataltes efter Strfl. 1866 (normalt) privat, nu offentligt efter den forurettedes Begæring. *Den mest generelle Udvidelse* af det offentliges Paataleret fandt Sted ved Rpl. 1916 § 725, hvorefter det offentlige (Statsadvokaten) kan paatale *alle* strafbare Handlinger, som i Lovgivningen er henviste til *privat* Forfølgning, naar *en offentlig Interesse* kræver, at Handlingen gøres til Genstand for offentlig Forfølgning. Efter Strfl. kan endvidere enkelte Forbrydelser (§ 249 Stk. 1,

§ 305 jfr. § 293 Stk. 1), der er *betinget offentlig Paatale* undergivet, paatales af det offentlige uden den forurettedes Begæring, naar *almene Hensyn* kræver det. Hele denne Tendens vidner *dels* om, at det offentlige i stigende Grad søger at imødekomme den forurettedes rimelige Krav paa Retshjælp, *dels og navnlig* om, at det offentlige *ikke tiltroer den forurettede tilstrækkeligt Initiativ til fyldestgørende at varetage Almenhedens Interesse* i, at Paatale til Straf virkelig finder Sted, hvad enten denne Interesse nærmest — som ved Underslæb — beror paa *Forbrydelsens* Beskaffenhed, eller — som ved Vold paa sagesløs Person og Hærværk — nærmest skyldes Hensynet til at ramme visse almenfarlige *Forbrydere*.

Ifølge det udviklede forekommer der i dansk Ret *dels* enkelte Tilfælde, hvor den forurettede har Valg mellem selv at forfølge privat og at begære offentlig Paatale, *dels* Tilfælde, hvor det offentlige har en selvstændig Paataleret parallelt med den private.

Derimod kender dansk Ret ikke det i *Finland og Sverige* bestaaende System, hvorefter den forurettede jævnsides med det offentlige har en selvstændig Ret til principielt at paatale alle Forbrydelser som *ex lege* forfølges af det offentlige, og ejheller det *norske* System, hvorefter den forurettede har en *subsidiær* Adgang til privat Forfølgning af alle Forbrydelser, naar den offentlige Anklagemyndighed har nægtet at paatale:

Ligesom i germansk Ret iøvrigt har det ogsaa efter dansk Ret oprindelig været overladt til den private forurettede at paatale de mod ham begaaede Forbrydelser uden Hensyn til deres Grovhed, og Forholdet har ogsaa i Danmark været det, at den oprindelige private Paatale ved alle betydeligere Forbrydelser er blevet fortrængt af den offentlige Forfølgning, som efterhaanden antog en rent inkvisitorisk Karakter. Den privates oprindelige Paataleret i disse Sager blev imidlertid ikke ved nogen Lovbestemmelse formelt ophævet, før dette skete ved Retsplejeloven af 1916. Den gik faktisk ud af Brug,

men i Teorien var det et omtvistet Spørgsmaal, om ikke den oprindelige Beføjelse for den forurettede til selv at forfølge alle mod ham begaaede Forbrydelser i Tiden før Rpl. fremdeles maatte anerkendes bestaaende ved Siden af det offentliges Paataaleret. Spørgsmaalet ses ikke at have været forelagt Domstolene og naaede saaledes ikke udenfor den teoretiske Diskussions Omraade. Nu giver Rpl. § 726 udtømmende Regler om, i hvilke Tilfælde privat Paatale *kan tilstedes* jævnsides med eller subsidiært i Forhold til den offentlige Forfølgning, og Bestemmelsens Affattelse viser klart, at privat Paatale udenfor de særlig angivne Tilfælde *ikke er tilladt*. Udviklingen i Danmark har herved taget en anden Retning end i de øvrige nordiske Lande, og det kan da ikke undre, at dansk Indstilling til det foreliggende Emne maa være en anden end finsk-svensk. For Danmarks Vedkommende vilde der være Spørgsmaal om nu at indføre noget principielt nyt. For Finlands og Sveriges Vedkommende drejer det sig om Opretholdelse af en bestaaende Retstilstand, eventuelt med en Ændring i Retning af det subsidiære System, der er hjemlet ved den norske Straffeprocèslov af 1887.

Ifølge den danske Rpl. § 726 tillades privat Paatale af Forbrydelser, der ogsaa kan paatales af det offentlige, foruden i de Tilfælde, hvor det er særlig hjemlet,¹⁾ *kun* i følgende tre Tilfælde: 1) Ved Lovovertrædelser, hvis offentlige Forfølgning er betinget af en privats Begæring, dersom Handlingen ikke kan medføre højere Straf end Hæfte. Denne sidste Begrænsning medfører, at Bestemmelsen indenfor Strfl.s Omraade alene kan anvendes ved uagtsom betydelig Legemsbeskadigelse, Strfl. § 249 Stk. 1. Udenfor Strfl. er Bestemmelsen anvendelig ifølge Lov om uretmæssig Konkurrence Nr. 98 af 29. Marts 1924 § 15. 2) Ved Myn-dighedsmisbrug fra Politiets Side, naar Politiet har frafaldet en efter den forurettedes Klage begyndt offentlig Forfølgning,

¹⁾ Ferskvandsfiskerilov Nr. 94 af 31. Marts 1931 § 31, Jagtlov Nr. 145 af 28. April 1931 § 38.

jfr. Rpl. § 934. 3) I Sager om Anvendelse af Strfl. § 75 angaaende Sikkerhedsforanstaltninger overfor den, der truer en anden paa Livet, med Brand eller anden Ulykke. Denne sidste Bestemmelse omhandler imidlertid ikke egentlig Straf, og kun i det under 2) nævnte Tilfælde er den *privates Paataleret subsidiær* i den Forstand, at den belinges af, at det offentlige ikke fremmer Forfølgningen.

Bestemmelser angaaende en i Principet ubegrænset subsidiær Adgang for den forurettede til at forfølge Forbrydelser, der er offentlig Paatale undergivne, var optaget i det ældste Udkast (1875) til en ny Retsplejelov, men udgik under Sagens videre Behandling, vistnok med Tilslutning fra alle Sider, og nogen Trang til at genoptage Bestemmelser i denne Retning har ej heller vist sig at være tilstede efter Lovens Ikrafttræden. Til Forklaring af den aabenbart ringe Interesse i en udvidet Adgang til privat Paatale kan maaske anføres, at den danske Befolkning vistnok i det hele taget er meget lidt proceslysten og i hvert Fald skyer den Ulejlighed, som er forbundet med at anlægge private Straffesager, og vel ogsaa det odiøse Skær, som i den almindelige Opfattelse, jfr. nedenfor, kan være forbundet hermed. Bortset fra Injuriesager, hvor den fornærmede jo har en iøjnefaldende Interesse i at faa sin Ære rensat ved en Straffedom over Injurianten, er private Straffesager, selv hvor den private Paatale er principal eller eksklusiv, sjældent forekommende. Nogen Statistik over Hyppigheden foreligger ikke, men Københavns Politi, som af Hensyn til Eksekutionen faar Underretning om alle fældende Domme i disse Sager, oplyser, at saadanne Domme er sjældne. Det maa vistnok ogsaa antages, at den offentlige Paatalemyndighed netop i Sager, hvor en privat forurettet har *anmeldt* en Forbrydelse med Begæring om Paatale, i egen Interesse vil imødekomme ethvert rimeligt Krav om Sagens Gennemførelse. Afvises en Klage uden rimelig Grund, har den forurettede andre ganske effektive Midler. Han kan ihærdigt løbe Myndighederne paa Dørene, han kan faa Pressen eller sin lokale Rigsdagsmand til at

interessere sig for sin Sag; eller han kan gaa den ikke sjældent anvendte »Piecevej«, der dog navnlig benyttes af Kværunter, som i udsendte Tryksager paa det kraftigste anklager Myndighederne for at have forsømt deres Pligt — ofte med det Resultat at Kværunter under en Injuriesag maa trække det korteste Straa. Udenfor Kværunternes Kreds vil en almindelig Adgang til subsidær privat Paatale næppe blive benyttet i Danmark.

Til Begrundelse af det ønskelige i at lade den forurettede have almindelig Adgang til subsidær privat Paatale kan der efter min Mening anføres to helt forskellige Hovedbetragtninger.

For det første den, der sædvanlig anføres: *Kontrollbetragtningen*, Hensynet til at forebygge eller redressere den offentlige Paatalemyndigheds ubeføjede eller maaske endog vilkaarlige Undladelse af at paatale. Dernæst *Beskyttelsesbetragtningen* 3: Hensynet til gennem Paatale at forskaffe den forurettede for hans egen Skyld et effektivt straffereligt Værn. Den første Betragtning har en samfundsmæssig, den sidste en individualistisk Karakter.

Hvad *Kontrollbetragtningen* angaar, er den efter min Mening uden virkelig Værdi, og i særlig Grad værdiløs for Danmarks Vedkommende. For det første kan den jo — som ogsaa af andre fremhævet¹⁾ — kun skaffe den ønskelige Garanti i Tilfælde, hvor der virkelig findes en individuelt forurettet, ikke ved de mange Forbrydelser mod det borgerlige og det politiske Samfunds Interesser, som ikke er rettede mod Enkeltmand, og hvor et Korrektiv netop af denne Grund kunde være særlig tiltrængt. Dernæst maa jeg mene, at *den forurettede er i særlig Grad uegnet* til at udøve en *samfundsmæssig* Kontrol med Paatalemyndigheden. Hvis den forurettede virkelig vil lægge sig i Selen, vil det normalt være i sin egen, ikke i Samfundets Interesse. Sit mulige Erstatningskrav kan han gøre gældende ad civil Vej, uden at behøve

¹⁾ v. Liszt Strafrechtliche Aufsätze und Vorträge 1905 Bd. I. S. 271.

at paastaa Straf. Privat Paatale til Straf eller Trusel herom vil let blive anvendt som et Tvangsmiddel til at fremskaffe Erstatning.

Hvorledes det stiller sig i de øvrige nordiske Lande, er mig ubekendt, men hvad Forholdene i Danmark angaar, er det sikkert, at de forurettede gennemgaaende forholder sig ligegyldige overfor Spørgsmaalet om, hvorvidt Forbryderne bør straffes. Man finder, at dette maa overlades til det offentlige, og den jævne Mand ræsonnerer vistnok i Almindelighed saaledes, at han hverken faar sine frastjaalne Penge eller sin mistede Førlighed tilbage ved at kræve Gerningsmanden straffet, saa lidt som ved selv at søge en Straffesag gennemført. Det er — som ovenfor nævnt — den svigtende private Interesse i Paatalen, som har ført til de stadige Udvidelser af det offentliges Paatale i dansk Ret. Erfaringen har, navnlig i Bedrageri- og Underslæbssager vist, at de forurettede som Regel foretrækker at ordne sig med Forbryderen eller i det højeste *true* ham med Straf fremfor virkelig at opnaa en Straffesag gennemført.

Kontrolbetragtningen maa føre til strafferetlige *actiones populares*, som heller ikke har savnet Talsmænd i Udlandet¹⁾. Ikke den forurettede alene, men en hvilkensomhelst Borger bør have (subsidiær) Paataleret. Imidlertid er det næppe at tænke paa at indføre noget saadant, hvor det ikke har været i Brug fra Arilds Tid og er indlevet i Befolkningen. Dette System forudsætter et samfundsmæssigt Syn paa og en samfundsmæssig Forstaaelse af den straffende Retshaandhævelses Værdi, som i hvert Fald i Danmark mangler i høj Grad — ja i beklagelig høj Grad, og det ikke blot hos den enkelte Borger, men ogsaa i Dagspressen. Naturligvis er Aviserne paa deres Post, naar det drejer sig om undladt Paatale af Forseelser, der har Børning med Politik — f. Eks. om Overtrædelser af det famøse Uniformsforbud —, og naturligvis vil i mange Tilfælde en enstemmig offentlig Mening kræve Paatale og

¹⁾ bl. a. v. *Liszt* anf. St.

Straf. Men i det hele er det mit Indtryk, at en *Anmelder* — og hvad der gælder Anmelderen, maa vel ogsaa gælde Klageren i en privat Straffesag — anses som en misliebige Person. Pressen har undertiden ondt ved at forstaa, at en Anmelder dog *kan* være ledet af samfundsmæssige Motiver, og at det *kan* virke demoraliserende, at en Forbrydelse, navnlig naar den er kommet offentlig frem, passerer upaa-talt og ustraffet. Jeg mindes bl. a. et Tilfælde, hvor en Dame havde anmeldt sin Husassistent for at have skaffet sig Plads ved Hjælp af en falsk Anbefaling, og hvor Anmelderinden i Aviserne i den Grad blev sat i Gabestokken, at det nok for Fremtiden skulde betage andre Lysten til at skride ind mod denne dog ingenlunde godartede Forbrydelse.

Den anden Betragtning, *Beskyttelsesbetragtningen*, den Betragtning at den forurettede for sin egen Skyld bør have Adgang til subsidier privat Paatale, indeholder efter min Mening et rigtigt Synspunkt, men af meget begrænset Rækkevidde. I Almindelighed er det jo klart, at Skade eller Tort, der er voldt ved en Forbrydelse, ikke kan oprejses gennem Straf. Men der forekommer Undtagelsestilfælde, hvor Betragtningen ikke lader sig afvise, og i saadanne Tilfælde bør privat Paatale ikke være udelukket.

Dette gælder først og fremmest ved *Ærefornærmelser*. Utvivlsomt indeholder Injuriantens Straf en virkelig Op-rejsning for den krænkede, og en Oprejsning, som er des mere effektiv jo kraftigere Straffen er. Men ved Ærefornær-melser er Paatalen, formentlig overalt, *ex lege privat* og Spørgsmaalet derfor uden praktisk Interesse. Maaske kunde en lignende Oprejsningsbetragtning anføres til Støtte for, at en af det offentlige afvist Klage over Krænkelse af en Kvindes Kønshed eller Kønssære skulde kunne optages gennem privat Straffesag, men nærliggende Grunde — Muligheden for skæbnesvangre Fejltagelser — taler dog formentlig for her at lade Afgørelsen forblive hos det offentlige. — Dernæst er Beskyttelsesbetragtningen rigtig, hvor der kan være Grund til at befrygte *fortsatte Angreb* paa en

Person, hvem Gerningsmanden i Kraft af en særlig Forkærlighed specielt har udset til sit Offer, og hvor det derfor kan være af stor Betydning for den krænkede, at Gerningsmanden i Tide bremses gennem Straf. Derfor bør privat Paatale, i hvert Fald subsidiært, være hjemlet ved Krænkelser af Privatlivets Fred, forulempende Forfølgelser og — ganske særligt — ved alvorlige Trusler. Ogsaa Krænkelser af Jagt- og Fiskerirettigheder kan nævnes. Krybskytten vil være tilbøjelig til stadig at søge tilbage til samme Jagtdistrikt, medens Tyven vil søge stadig nye Operationsfelter. Men ogsaa i alle disse Tilfælde er privat Paatale efter dansk Ret hjemlet, eksklusivt eller alternativt med offentlig Paatale. Det samme gælder om Vold paa Person uden Legemsbeskadigelse, et Forhold, som i de andre nordiske Lande paatales offentligt, og formentlig — i hvert Fald i Norge — netop er den Forbrydelse, hvor Adgangen til privat Paatale, efter at Øvrigheden har afvist Sagen, i Praksis hyppigst benyttes.

Det vil af det udviklede fremgaa, at jeg ikke med danske Forhold for Øje har kunnet tiltræde Indlederens Hovedtesis om subsidiær privat Paatale. Hermed skal ikke være sagt, at de danske Myndigheders Udøvelse — eller Undladelse af at udøve — den offentlige Paataleret skulde være hævet over Kritik. Faktisk er der forekommet Tilfælde, hvor Paatalemyndighedens Passivitet har givet Anledning til den offentlige Menings vel begrundede »Paatale«. — Derimod er det min Tro, at der ikke med den omtalte Udvidelse af *den forurettedes* Adgang til Paatale samfundsmæssig set vil vindes noget i Retning af den *ligelige* Udøvelse af Paatalen som skulde være Idealet. Dertil vil den private Paatale virke for ufuldkomment og navnlig for *ujævnt*. En subsidiær strafferetlig *actio popularis* maatte i hvert Fald foretrækkes.

Paa den anden Side er jeg enig med Prof. *Granfelt* i, at der, *saafremt* den private skal have subsidiær Paataleret, afgjort bør indføres Kauteler mod Misbrug heraf, navn-

lig fra Kværulanters Side, og jeg er enig i, at et saadant Kautel bør søges i, at Domstolen billiger Paatalen. Den — noget abstrakte — Betragtning¹⁾, at man herved kommer i principiel Strid med den uafhængige Stilling, som Anklageren bør indtage i Forhold til Retten, forekommer mig ikke afgørende. Indføres saadanne Kauteler, vil det i Realiteten være ensbetydende med, at det bliver *Domstolene*, der — indenfor den ved det private Initiativ givne Ramme — kommer til at kontrollere den offentlige Paatalemyndighed, bl. a. med Hensyn til Anvendelsen af det processuelle Opportunitetsprincip, hvor dette er lovhjemlet. Der indskydes herved det *Samfundsorgan*, som ellers vilde mangle, og *Almenhedens* Kontrolinteresser overfor Anklagemyndigheden bliver for saa vidt lagt i de rette Hænder.

1) Saaledes *Munch-Petersen*: Den danske Retspleje V 1926, S. 66.